

Arrest

nr. 275 844 van 9 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 2 augustus 2022 en de beslissing tot intrekking van een visum van 2 augustus 2022.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot teruggrijping. In beroep beval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing (RvV 2 augustus 2022, nr. 275 700).

1.2. Op 20 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van een visum. In beroep verwierp de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing (RvV 3 augustus 2022, nr. 275 709).

1.3. Op 2 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot teruggedrijving.

Deze beslissing, die verzoeker op 3 augustus 2022 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 03.08.2022 om uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door P.V. inspecteur ondergetekende,

de heer :

naam B. voornaam A.

geboren op (...) 1987 te Tlemcen geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Algerije wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer (...)

afgegeven te Tlemcen op : 16.10.2018

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Consulado General te Oran

geldig van 25.05.2022 tot 22.08.2022

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Algiers Houari Bormedienne met AH2062 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

Reden van de beslissing:

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart aan de grens in de eerste lijn naar België te willen reizen om de volgende dag of de dag er nog eens na door te reizen naar Spanje. Hij is niet in het bezit van enig bewijs dat hij naar Spanje wil doorreizen voor toeristische doeleinden. Zijn vliegtuigticket naar Spanje werd geannuleerd. Hij verklaart eerst de trein te willen nemen om door te reizen naar Spanje. Hij heeft geen vervoersbewijzen of hotelreservatie en ook geen toeristische informatie zoals brochures of reisgidsen. Tijdens zijn verhoor in tweede lijn verandert betrokkene zijn verklaring. Hij geeft nu mee dat hij naar België komt om zijn broer te bezoeken. Hij heeft geen uitnodiging en zou op hotel verblijven in Brussel terwijl zijn broer in Riemst woont. Na controle blijkt die hotelreservatie ook geannuleerd te zijn. Ook bij zijn tweede hoorrecht dd 02.08.2022 heeft hij in het transitcentrum Caricole geen nieuwe verklaringen in het Frans afgelegd. Een bijkomend verslag van de federale politie dd 02.08.2022 geeft aan dat betrokkene bij de ondervraging op 20.07.2022 de Franse taal moeiteloos beheerste.

Volgende stukken konden niet worden voorgelegd : geen vervoersbewijzen naar en van Spanje, geen toeristische documentatie voor Spanje, geen hotelreservatie voor België en geen uitnodiging broer”.

1.4. Op 2 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van een visum. Deze beslissing, die verzoeker op 3 augustus 2022 ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Geachte Meneer B., A.

X Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

x uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 20.03.2022.

x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

x2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart aan de grens in de eerste lijn naar België te willen reizen om de volgende dag of de dag er nog eens na door te reizen naar Spanje. Hij is niet in het bezit van enig bewijs dat hij naar Spanje

wil doorreizen voor toeristische doeleinden. Zijn vliegtuigticket naar Spanje werd geannuleerd. Hij verklaart eerst de trein te willen nemen om door te reizen naar Spanje. Hij heeft geen vervoersbewijzen of hotelreservatie en ook geen toeristische informatie zoals brochures of reisgidsen. Tijdens zijn verhoor in tweede lijn verandert betrokkene zijn verklaring. Hij geeft nu mee dat hij naar België komt om zijn broer te bezoeken. Hij heeft geen uitnodiging en zou op hotel verblijven in Brussel terwijl zijn broer in Riemst woont. Na controle blijkt die hotelreservatie ook geannuleerd te zijn. Ook bij zijn tweede hoorrecht dd 02.08.2022 heeft hij in het transitcentrum Caricole geen nieuwe verklaringen in het Frans afgelegd. Een bijkomend verslag van de federale politie dd 02.08.2022 geeft aan dat betrokkene bij de ondervraging op 20.07.2022 de Franse taal moeiteloos beheerste. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: vervoersbewijzen naar/van Spanje, toeristische documentatie voor Spanje, geldige hotelreservatie, uitnodiging broer”.

Een beroep tot schorsing en nietigverklaring, vergezeld van een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 279 338.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, namelijk het Nederlands, taal waarin de bestreden beslissing is gesteld.

2.2. De ter terechtzitting neergelegde *“note complémentaire”* van verzoeker is niet toegelaten in toepassing van de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard, zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene stukken rekening kan worden gehouden. De Raad weert de aanvullende nota uit de debatten.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

Artikel 39/82, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals

bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4, van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling.” (Ibid., p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten (zie ook: GwH 18 oktober 2018, nr. 141/2018).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt aangevochten. Ter terechtzitting treedt de advocate van verzoeker deze vaststelling bij.

De vordering is bijgevolg onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het beroep is overigens tijdig ingediend.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 14, 32 en 34 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 23, 25 en 96, § 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker zet uiteen als volgt:

“Premier grief : incompétence de l’auteur de l’acte

La première décision entreprise est prise vertu de l'article 3, premier alinéa, 3° de la loi du 15 décembre 1980

L'article 3 susvisé de la loi du 15.12.1980 stipule :

La décision est prise par le ministre ou, sauf dans le cas visé à l'alinéa 1er, 6°, par son délégué. Les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent prendre la décision elles-mêmes dans les cas visés à l'alinéa 1er, 1° ou 2°.

La seconde décision entreprise est prise vertu 34 du règlement 810/2009 UE ;

En l'espèce les 2 décisions sont prises par l'assistant administratif J. V.;

Elle ne sont pas prise « par délégation », mais en nom propre de l'assistant administratif ;

L'expert n'est pas la Ministre (en l'occurrence , Madame la secrétaire d'Etat) et ne précise pas agir par délégation de la ministre ou de la secrétaire d'Etat;

Or même à supposer une délégation de compétence en l'espèce, cette délégation doit être mentionnée, aucun texte légal ni réglementaire permettant à l'attaché susvisé de prendre une décision en son nom propre ;

L'auteur de l'acte n'est dès lors pas compétent et les décisions doivent être annulées au fond et suspendues dans le cadre de l'extrême urgence ;

Par ailleurs aucun texte réglementaire ne prévoit de délégation à un assistant administratif, de prendre une décision au regard de l'art. 34 du règlement 810/2009 UE;

second grief : absence de communication du dossier administratif

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter ».

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui component le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, la copie du dossier a été demandée par mail le 28.07.22, en mentionnant l'urgence et la circonstance que le requérant se trouve en centre fermé ;

Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel dans le délai utile, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

Ce rapport d'audition n'a pas été remis au requérant malgré les demandes répétées du requérant auprès de la partie adverse ;

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B...n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de temise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du

tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autotés allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile. Lorsque l'administré dispose de plus d'un mois pour introduire un recours, comme c'est notamment le cas pour saisir le Conseil d'Etat, le délai de trente jours pour la communication du dossier administratif n'est pas déraisonnable. L'article 6 précité implique une discrimination entre l'administré qui doit saisir Votre Conseil dans un délai de 5 jours et celui qui dispose d'un délai supérieur pour introduire un recours devant une juridiction administrative ;

La partie requérante sollicite que les questions préjudicielles suivantes soient posées à la Cour Constitutionnelle :

« -1. L'article 6§ 5 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration est-il compatible avec les articles 10 et 11 de la Constitution en ce que, à la suite d'une décision administrative individuelle causant grief et susceptible de recours devant une juridiction administrative, il prévoit un délai de réponse de maximum 30 jours pour la communication du dossier administratif, que le délai de recours soit supérieur, inférieur ou égal à 30 jours ?

-2. L'article 39/82 de la loi sur les étrangers n'est-il pas source de discrimination injustifiée au regard des articles 10 et 11 de la Constitution, lus le cas échéant en combinaison avec les articles 22 et 23 de la Constitution .

- D'une part, entre le requérant ayant introduit un recours en suspension d'extrême urgence et le requérant ayant introduit un recours en annulation et en suspension ordinaire.

En ce que les premiers à l'exclusion des seconds disposent de la possibilité d'invoquer des éléments nouveaux, déduits notamment de la violation des articles 3 et 8 CEDH ou des articles 22 et 23 de la Constitution. »

La décision attaquée a été prise en application de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en œuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives.

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013. no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, Bedioz Investment Fund, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, Kühne & Heitz SA, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, *Otis e.a.*, C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, *Moussa Sacko*, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, *MG c. P-B*, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, *Mukarubega c. France*, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, *Sopropé*, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, *MM.*, point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 *PPIJ, Mahdi*, points 44-46).

Il semble en l'espèce que le requérant a été entendu une première fois par le contrôle au frontière le 20.07.2022 ;

Cependant aucun compte rendu de cet entretien n'a été remis au requérant et n'a été communiqué à son conseil ni à votre juridiction, malgré ses demandes ;

Or, en l'espèce, d'une part il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien ;

D'autre part, la copie du dossier a été sollicité :

- une première fois le 28.07.2022 en invoquant l'urgence et en indiquant le délai de recours (cfr annexes)

- une seconde fois le 03.08.2022

- une troisième fois directement auprès de Roels Robin, le 03.08.2022 en ce qui concerne le dernier droit à être entendu du 02.08.2022

et le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel, ni caricole, se contentant de répondre qu'il apporterait une réponse dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ;

La partie adverse demande expressément de ne pas téléphoner ni les recontacter concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que le requérant n'a d'autre choix que d'être passif ;

La partie adverse répond :

We hebben uw bericht goed ontvangen.

Binnen de 30 dagen na ontvangst van uw vraag brengen wij u op de hoogte van het gevolg dat eraan wordt gegeven (cf. wet openbaarheid van bestuur dd. 11/4/1994).

Gelieve met betrekking tot deze vraag in tussentijd niet meer te mailen of telefonisch contact met ons op te nemen.

Afschriften van dossiers zijn vanaf de 51ste pagina betalend (cf. KB 17/8/2007). Pas na het afprinten van het dossier kennen wij het exacte bedrag dat aangerekend wordt.

Gelieve in uw vraag aan te geven of u een specifiek document wenst te bekomen. Dit heeft immers een impact op de aangerekende vergoeding.

Raadpleeg voor meer info onze FAQ via <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.

Une seconde demande a été faite le 03.08.2022, toujours avec la même réponse et sans communication du dossier;

Enfin, copie de la prétendue audition du 02.08.2022 a été demandée, sans réponse également ;

Il a été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel (...), la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Cet arrêt s'applique, mutatis mutandis, au cas d'espèce ;

Le dossier et notamment le rapport d'audition n'a pas été remis au requérant malgré la demande du requérant auprès de la partie adverse ;

cependant lors de l'audience du 1 août 2022 le président a pu faire de nombreuses critiques quant au rapport d'audition et notamment :

- Le requérant aurait été entendu en français le 20.07.2022 mais cette audition- en principe signée par le requérant- ne figure pas au dossier administratif, ce qui a été constaté à l'audience du 01.08.2022
- Selon le PV BN 22.01.758/22 figurant au dossier administratif, le requérant a choisi le français et le formulaire est en néerlandais et que les prétendues réponses du requérant sont en néerlandais
- Il ne ressort pas du dossier administratif qu'un traducteur lui aurait été proposé et qu'il lui aurait été refusé
- Il n'a pas été examiné si le requérant comprenait bien la langue française lors de sa prétendue audition
- Le formulaire « vragenlijst » (rédigé entièrement en néerlandais) est postérieur à la décision entreprise de 8 jours !!! daté en page 2 du 28.03.2022 à 15 h30 et rédigé par Roels Robin du service social de Caricole (!)

Pour le reste, le requérant ni son conseil ne sont à même de vérifier en l'absence du dossier :

- la teneur des entretiens
- qu'ils ont été effectués dans une langue que le requérant comprend (la décision est en néerlandais et le requérant est algérien, francophone)

Cependant le président a , à bon droit, relevé de nombreuses infractions aux droits élémentaires du requérant , mais surtout un dossier administratif incomplet tel qu'il a été adressé au CCE ;

Il y a dès lors lieu de suspendre la décision entreprise ;

Il semblerait au contraire que le requérant a été mal compris :

- Il devait initialement voyager en Espagne pour aller voir ses nièces qui y séjournent et passer des vacances
- Son billet initial a été annulé en raison des problèmes diplomatiques entre l'Algérie et l'Espagne au sujet du Sahara occidental, le vol initial du requérant ne pouvant plus atterrir en Espagne
- Aucun autre vol n'était disponible dans les dates vers l'Espagne, d'une manière générale à cause de ce problème
- Le requérant a donc du voyager via la Belgique en avion et envisager de prendre un bus vers l'Espagne
- Ce n'est pas volontaire, le requérant étant victime de la situation politique dégradée entre l'Espagne et l'Algérie
- Il a bien un frère en Belgique mais n'avait pas l'intention de rester chez lui car ce dernier travaille et ce n'est pas le but de son voyage. Cela a mal été compris/ retranscrit par le contrôleur
- Il ne dormait qu'une nuit en Belgique et reprenait le bus le lendemain
- Il est hébergé et attendu par ses nièces en Espagne
- Toutes les preuves se trouvent dans son téléphone (comme tout le monde – qui a été confisqué et dont il n'est pas fait mention et ont été communiquées via les deux précédents recours

On rappellera que l'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

La partie adverse devait connaître la situation entre le Maroc et l'Algérie, surtout pour le service de contrôle à la frontière et dans la mesure où cela impacte le trafic aérien ;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

*En l'espèce la situation de l'annulation des vols entre l'Algérie et l'Espagne est de notoriété publique :
Notamment*

<https://www.algerie-expat.com/tourisme-et-voyages/suspension-des-vols-entre-lalgerie-et-lespagne-larumeur-affole-la-toile/21268/>

ais aussi

<https://www.visa-algerie.com/voyages-entre-lalgerie-et-lespagne-cest-un-malentendu/>

<https://djalia-dz.com/fr/lalgerie-suspend-les-vols-dune-compagnie-aerienne/?> Qui confirme la suspension des vols iberia (compagnie choisie initialement par le requérant) ;

<https://www.middleeasteye.net/fr/actu-et-enquetes/algerie-espagne-maroc-sahara-occidental-sanctions-iberia-gaz-immigration>

cela établit :

- *L'annulation des opérations Iberia en Algérie*
- *La surcharge des lignes existantes et donc la difficulté de trouver un billet direct*

Les vols iberia ont bien été interdits en Algérie par mesure de rétorsion ;

*Le requérant a dû trouver une solution indirecte pour aller en Espagne, en passant par la Belgique
aucune législation n'interdit au requérant de choisir son moyen de transport ;*

aucune législation n'oblige le requérant à prendre le moyen de transport en ligne directe ;

en l'espèce le requérant avait choisi Bruxelles parce que c'était une des seules destinations à prix abordable et dans ses délais de son visa qui permettait de rejoindre l'Espagne ;

il comptait prendre un flibus dès le 21 juillet (réservation en annexe pour le 21 juillet), qu'il a bien montrée lors du contrôle à la frontière ;

Il dépose également en annexe la preuve de son premier billet qui a été annulé. Il a montré ce document dans son téléphone au contrôle frontière ;

Troisième grief : autorité de chose jugée

L'arrêt n° 275700 du 02.08.2022 rendu concernant la première décision de refoulement stipule :

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat zijn advocaat het administratief dossier per email heeft opgevraagd bij de verwerende partij maar deze niet ontvangen heeft. De advocaat van verzoeker stelt te terechtzitting, na kennis te hebben genomen van het administratief dossier, dat verzoeker werd verhoord door de grensinspectie maar dat geen neerslag van dit onderhoud is terug te vinden in het dossier. Het dossier bevat wel een "vragenlijst" van 27 juli 2022 in het Nederlands waaruit niet blijkt in welke taal het verhoor heeft plaatsgehad. 2.3.3. De verwerende partij repliceert in de nota: "Daarnaast merkt verzoekende partij nog op dat zij geen zicht heeft op het verhoor dat destijds werd afgenomen en werpt zij onder meer op dat de bestreden beslissing in het Nederlands opgesteld werd. Hierbij dient opgemerkt te worden 2.3.4. In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de grensinspectie van 20 juli 2022 waarin wordt gesteld dat verzoeker zich in het Frans uitdrukt. Dit verslag is opgemaakt door Provoost Patrick, 1 RvV 278923-Pagina2 Inp. Het bevat geen handtekening van verzoeker. Het dossier bevat ook een "vragenlijst" van 27 juli 2022 in het Nederlands. De vragenlijst is ingevuld in het Nederlands en ondertekend door Robin Roels, terugkeerbegeleider transitcentrum Caricole.

Verzoeker heeft geweigerd te tekenen. Deze vragenlijst begint met volgende vragen: "Kunt u Engels, Frans of Nederlands lezen en/of schrijven? JA/NEEN (gelieve de gekende talen te onderlijnen). Welke andere talen spreekt u/kunt u lezen." Uit de Nederlandstalige vragenlijst blijkt niet dat er een taal is aangemerkt.

In het verslag van 20 juli 2022 van de grensinspectie wordt gesteld dat verzoeker zich in het Frans uitdrukt, terwijl aan verzoeker op 27 juli 2022, zijnde zes dagen na de bestreden beslissing, een vragenlijst in het Nederlands wordt voorgelegd, waaruit blijkt dat de geciteerde vragen onaangeroerd zijn gebleven.

Verzoeker kan op het eerste gezicht worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij onvoorzichtig is geweest Het middel is in de aangegeven ernstig. Aan de cumulatieve voorwaarde van het ernstig middel is derhalve voldaan.

Actuellement :

- Ni le requérant ni son conseil n'ont eu accès au dossier à part à l'audience précédente et la première audition du requérant ne s'y trouvait pas
- Le PV 22_01.758/22 montré à l'audience du 01.08.22 n'est même pas signé par l'inspecteur!
- La circonstance qu'un nouveau PV du 02.08 relève que le requérant parlait bien le français lors de son audition du 20.07 ne change rien aux constat de l'arrêt 275 700 ;
- Ce PV du 02.08 n'est pas joint au dossier , n'est pas communiqué au requérant au moment de la décision et son contenu ne figure pas dans la décision...encore une fois
- Depuis quand rétablit-on des déclarations manquantes par un PV unilatéral ultérieur, sans la présence du requérant et sans sa signature? on n'est pas en Russie ni en Corée du Nord, mais dans un état de droit !!! ce sont des méthodes incompatibles avec l'Etat de droit.
- Il est impossible pour le requérant de vérifier si l'auteur du PV du 02.08 est le même que celui du PV du 20.07 car le conseil du requérant n'a pas accès au dossier . votre conseil devra le cas échéant y être attentif
- Comment un inspecteur et sur quelle base peut-il se souvenir de cette audition du 20.07 plus de 12 jours plus tard surtout si elle est manquante ?
- Est-ce que l'inspecteur , lui parle le français ? On suppose qu'il a rédigé son PV en néerlandais... pour dire que le requérant parle sans difficulté le français ??
- Le PV n'a pas été communiqué, ni dans l'affaire 275 700, ni dans l'affaire 278997 alors que le dossier a été communiqué par la partie adverse le 02.08 et que l'audience a eu lieu le 03.08. puisqu'il date du 2.08 le second pv et le second droit d'être entendu auraient dû y figurer, et aussi l'audition du requérant du 20.07. mais ils n'y sont pas !!! Donc toute communication ultérieure où ces documents réapparaîtraient comme par magie serait suspecte
- Le requérant, contacté par son conseil déclare n'avoir jamais été réentendu le 02.08. son conseil a demandé des explications au centre caricole et une copie de son audition ... qui reste muet

Il convient donc, en vertu de l'autorité de chose jugée, de suivre l'arrêt 275 700 en son dispositif

On rajoutera de nouvelles anomalies

- Le droit à être entendu aurait été réalisé à nouveau par Roels Robin, mais malgré les demandes lui adressées, il n'a pas été communiqué
- Les notifications des décisions du 2.08.2022 sont faites à personne par l'inspecteur Vreys, le 03.08.2022 à 9h30. Mais le requérant ne l'a jamais vu le 03.08.2022 et il n'a pas été envoyé à l'aéroport le 03.08.2022. contact pris avec le secrétariat de Caricole, la décision leur a été adressée avec la notification préremplie !!!!. c'est donc un faux et le requérant s'inscrit donc en faux contre ce document, mais également contre tout autre document du dossier en vertu du principe « *fraus omnia corrumpit* »
- Caricole, interpellé par mail, ne réagit pas, mais ne dénie pas !
- D'expérience, un inspecteur frontière ne se déplace jamais au centre caricole pour notifier une décision. Les fonctionnaires de Caricole ont cette prérogative ! Il faudra examiner si le dossier contient une preuve de la rencontre effective, le 3.08.22 entre le requérant et l'inspecteur concerné. A défaut de quoi, il faudra en tirer les conséquences, surtout si c'est le même inspecteur qui a rédigé les autres documents
- De toutes manières, comment l'inspecteur Vreis peut-il notifier le 3.08.22 à 9h30 un document reçu le même jour... mais à 10h04 ?????(cfr heure en bas de page des documents). Comment le requérant peut-il refuser de signer à 9h30 un papier reçu ou imprimé à 10h04 ?

Cet arrêt s'applique mutatis mutandis tant pour la décision de refoulement que pour la décision d'abrogation dans la mesure où leur motivation et leur signification sont identiques

Quatrième grief : la partie adverse ne prend pas en considération toutes les pièces du dossier

La partie adverse doit statuer en tenant compte de tous les éléments à sa disposition au moment où elle statue ;

Elle doit répondre aux arguments du requérant

a. *La partie adverse prétend que le requérant n' a pas de preuve qu'il se rend en Espagne pour des raisons touristiques*

Le requérant a communiqué lors des deux affaires précédentes une attestation de la nièce du requérant qui confirme qu'il vient en vacances chez elle ainsi que son hébergement chez elle (cfr annexe)

La partie requérant ne tient pas compte de ce document et n'y répond pas

La motivation n'est pas adéquate ni sérieuse, ni minutieuse

b. *La partie adverse prétend que le requérant n'a pas de billet pour continuer de Bruxelles en Espagne*

C'est faux, le requérant a communiqué avant la décision entreprise, dans ses deux recours précédent, une preuve de réservation flibus pour le 21.07.22 depuis Bruxelles vers l'Espagne

c. *Il n'a pas de brochures ni de guide de voyage*

Il va chez ses nièces qui vivent en Espagne. Quel meilleur guide ?

d. *Pas d'invitation du frère*

Le requérant va en Espagne et son frère vit en Belgique

Sa nièce confirme :

Ministère des affaires étrangères

Madame Monsieur,

J'atteste sur l'honneur moi g. I. fille de f. B ; soeur de a. b. (ça nièce) je confirme bien que mon oncle devra passer chez moi en Espagne sur l'adresse Carrer Santa Cecília

Terrassa, Catalunya (Barcelone) que j'y suis déjà depuis le 20 juillet pour 9jour , c'est une réservation pour 3 personnes

A. B.

A. I.

G. L.

es vu que le billet d'Espagne a était annulé.. il était obligé de passer par la Belgique pour ne pas rater c'est vacances

Enfin concernant la vragenlijst du 27.07.22

En plus de ce qui a été dit plus haut (cfr supra et arrêt 275700) :

- *Elle n'est pas signée*

- *Elle est signée par R. R., assistant de rapatriement (prévu en principe police fédérale) or R.R n'est pas un policier federal et donc pas assermenté. Donc elle n'a aucune valeur et n'est pas opposable au requérant.*

- *Le requérant n'a jamais tenu les propos et n'aurait pas pu car ils sont rédigés en néerlandais et il ne maîtrise pas cette langue. Donc ce n'est pas lui qui a écrit ou déclaré cela. Il n'y a pas de traducteur signalé, même du français vers le néerlandais et il n'apparaît pas qu'il a été demandé au requérant s'il en voulait un*

cinquième grief violation de l'art. 34 du règlement 810.2009

l'article 34 stipule :

Un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse

Or, en l'espèce, le visa a été délivré par l'Espagne ;

Le dossier administratif ne contient aucun élément permettant d'examiner les conditions de délivrance de ce visa par l'Espagne au moment de sa délivrance , en mai 2022 ;

La décision contrevient à l'art. 34 susvisé ;

La partie adverse ne fait pas état de fraude et ne l'établit pas on en peut pas retenir une fraude dans le chef du requérant;

Les déclarations du requérant ne figurent pas dans le dossier administratif ;

Le visa a été accordé et délivré par l'Espagne et le dossier administratif ne contient aucun élément concernant les conditions de délivrance... au moment de la délivrance et votre Conseil ne peut pas examiner si les déclarations du requérant son contraires au dossier espagnol ou non... et cela encore moins si les déclarations ne figurent pas dans le dossier administratif ;

Votre Conseil ne peut donc pas vérifier si les conditions initiales mises au visa ont été modifiées ;

L'article 34 stipule encore :

L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa.

En l'espèce, c'est au regard de l'article 14 que la partie adverse devait se justifier ;

La décision n'est pas légalement motivée ;

La décision manque en fait et les éléments avancés ne se retrouvent pas dans le dossier administratif, ainsi qu'il ressort de l'audience de ce jour , mais sans pour autant que le dossier ait été communiqué ni pu être étudié par le requérant et son conseil

Sixième grief article 8 CEDH

Le requérant vient visiter ses nièces en Espagne ;

Il a un frère en Belgique mais ce n'était pas dans ses projets de le voir car celui-ci travaille ; cependant à aucun moment la partie adverse ne prend en compte la vie privée du requérant au sens de l'article 8, alors que le requérant explique précisément à titre principal qu'il vient visiter ses nièces en Espagne ;

la partie adverse devait examiner si sa décision n'était pas contraire à l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme à partir du moment où un élément familial était invoqué ;

à nouveau la partie adverse n'a pas communiqué le dossier et notamment et le requérant ne peut pas se défendre plus avant sur ces points en l'absence de ces éléments essentiels ;

il faut suspendre les décisions entreprises ;”.

4.3.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

4.3.3. Verzoeker voert een resem geschonden bepalingen aan, terwijl de uiteenzetting waarom al deze bepalingen zouden zijn geschonden niet duidelijk wordt uitgewerkt in het verzoekschrift. De grieven worden samen behandeld waar hun onderlinge verwevenheid dit vereist.

4.3.3.1. Uit het geheel van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier kan worden aangenomen dat de betrokken administratief assistent waar hij de bestreden beslissing nam met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet optrad namens de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ook al wordt dit niet uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing. In de nota met opmerkingen en ter terechtzitting bevestigt verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen door administratief assistent, J.V., als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Op basis van het betoog in het verzoekschrift blijkt *prima facie* niet dat deze administratief deskundige niet bevoegd was voor het nemen van de bestreden beslissing.

4.3.3.2. Verzoeker houdt verkeerdelijk voor dat hij het antwoord op zijn vraag om stukken uit het administratief dossier niet kon afwachten. De laatste dag van de beroepstermijn is immers dinsdag 16 augustus 2022. Zo moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dateert van 2 augustus 2022. Zoals dit wordt verduidelijkt in de akte van kennisgeving van 3 augustus 2022, beschikt verzoeker overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van 10 dagen in geval van een eerste terughoudingsmaatregel. Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat de beslissingen van 20 juli 2022 uit het rechtsverkeer zijn verdwenen en als onbestaande moeten worden beschouwd, aangezien deze zijn vervangen door de thans aangevochten beslissingen. De bestreden

beslissing betreft daarom evident een eerste terugdrijvingsmaatregel, zodat verzoeker beschikt over een beroepstermijn van 10 dagen, vervalddag inbegrepen. Nu de vervalddag zaterdag 13 augustus 2022 is, wordt – overeenkomstig § 2, tweede lid van voormeld wetsartikel – de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag, dit is dinsdag 16 augustus 2022. Met andere woorden, de beroepstermijn is nog steeds lopende. Verzoeker, bijgestaan door een advocaat met enige ervaring in het vreemdelingenrecht, kon hiervan redelijkerwijze niet onwetend zijn. De Raad kan dus enkel vaststellen dat verzoeker het blijkbaar zelf niet nodig heeft geacht zijn verdere beroepstermijn af te wachten. Hij opteerde ervoor om op 5 augustus 2022 reeds huidige vordering in te dienen. Indien verzoeker het werkelijk nodig achtte om inzage te hebben in zijn administratief dossier had hij er ook voor kunnen kiezen het einde van zijn beroepstermijn af te wachten. Eventueel kon zelfs ter terechtzitting nog afstand worden gedaan van het beroep om alsnog een nieuwe vordering in te dienen.

Verder kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij op 20 juli 2022 door de grenspolitie werd ondervraagd, in het Frans, de taal van zijn voorkeur die hij beheerst. Dit wordt bevestigd in de brief van eerste hoofdinspecteur van de federale politie M. Merckx van 2 augustus 2022, waarbij een verduidelijking werd gemaakt inzake het initiële politieverslag van 20 juli 2022. In het gesloten centrum Caricole, op 2 augustus 2022, kon verzoeker in een vragenlijst opnieuw de nodige elementen waarmee rekening moest worden gehouden bij de bestreden beslissing ter kennis brengen, maar hij heeft zich beperkt tot de mededeling dat hij zijn broer in België wenst te bezoeken en daarna naar Spanje wil reizen.

Verzoeker heeft inzage kunnen krijgen in zijn administratief dossier voorafgaand aan de terechtzitting die plaatsvond op 9 augustus 2022, dit is binnen de beroepstermijn. Zoals gezegd, was het verzoekers eigen keuze om het einde van de termijn niet af te wachten vooraleer zijn vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Gelet op wat voorafgaat, mist verzoekers betoog in alle geval de nodige feitelijke grondslag. Deze vaststelling kan reeds volstaan om vast te stellen dat zijn betoog *prima facie* ongegrond is. In geen geval blijkt ook een voldoende belang bij deze grief.

Er blijkt niet dat het voor de behandeling van huidige vordering onontbeerlijk is om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen. Het stellen van een prejudiciële vraag is trouwens ook moeilijk verenigbaar met het door verzoeker aangevoerde hoogdringend karakter van de vordering, te meer nu hij zich momenteel aan de grens bevindt. Nog merkt de Raad op dat de termijnen in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur niet onder zijn bevoegdheid vallen, zodat evenmin blijkt dat hij ter zake bevoegd is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Verzoeker lijkt tot slot ook helemaal geen belang te hebben bij de tweede prejudiciële vraag die hij wil zien voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof, nu hij de in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend waarvan hij zelf stelt dat deze in de mogelijkheid voorziet om nieuwe elementen omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet in te roepen. Verzoeker ziet wel een discriminatie met het feit dat de indieners van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring deze mogelijkheid niet zouden hebben, doch dit is thans niet aan de orde.

Een schending van artikel 47 van het Handvest wordt *prima facie* derhalve niet aangetoond. Verzoeker kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europeesrechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging. De grief is niet ernstig.

4.3.3.3. Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De juridische en feitelijke gegevens die hebben geleid tot de bestreden beslissing, kunnen eenvoudig worden gelezen in de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt in voorliggende zaak onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet dat, behoudens indien in een internationaal verdrag of in een wet afwijkingen zijn voorzien, de gemachtigde van de minister een vreemdeling kunnen terughouden wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker zijn eerste reisdoel en verblijfsomstandigheden in Spanje niet kan staven. De bestreden beslissing van 2 augustus 2022 stelt terecht dat verzoeker geen toeristische informatie heeft, geen vervoersbewijzen of hotelreservatie. Verzoekers vraag om de documenten die hij thans nog bij de beoordeling wil laten betrekken is niet langer relevant. Het busticket "flixbus" van 21 juli 2022 kan niet aantonen dat verzoeker thans zijn familie in Spanje wil bezoeken, nog daargelaten de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen van 20 juli 2022 dat hij met de trein wou reizen. De mail van 22 juli 2022, waarvan op zich niet kan worden vastgesteld dat deze afkomstig is van verzoekers zus, spreekt slechts over een reservatie voor drie personen, gedurende negen dagen vanaf 20 juli 2022. De Raad merkt in dit verband overigens op dat verzoekers zus vermeldt dat haar broer een belangrijke functie heeft, zijn verlof niet kan overschrijden en na zijn vakantie onmiddellijk moet terugkeren om zijn post niet te verliezen, terwijl het politieverlag van 20 juli 2022 vermeldt dat verzoeker verklaarde een beenhouwer te zijn. De algemene informatie over de moeilijkheden om een rechtstreekse vlucht te nemen van Iberia tussen Algerije en Spanje draagt evenmin bij tot de bepaling van verzoekers reisdoel en verblijfsomstandigheden. In dezelfde zin zijn de informatiefiches over verzoekers inkomen niet dienstig.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden heeft gewijzigd. Hij komt zijn broer in België bezoeken. Hij heeft echter geen uitnodiging en zou op hotel verblijven. Na controle blijkt de hotelreservatie geannuleerd, wat niet wordt betwist door verzoeker en wat steun vindt in het politieverlag van 20 juli 2022. Verzoeker heeft thans geen uitnodiging van zijn broer. Indien hij werkelijk in contact zou staan met zijn broer, die hij wenst te bezoeken, dan ontbreekt hiervan enig begin van bewijs. Verzoeker kreeg op 2 augustus 2022 opnieuw de kans om via een vragenlijst concreet en volledig aan te geven met welke elementen verweerder rekening diende te houden. Verzoeker weigert echter alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en redelijke wijze over te leggen. Het verzoekschrift spreekt bovendien verzoekers verklaringen tegen. Het vermeldt dat hij niet de intentie had om bij zijn broer te blijven: zijn broer werkt en het was niet het reisdoel. Dat verzoeker geen toegang heeft tot de nodige documenten die op zijn telefoon staan, betreft een blote bewering. In dit kader stelt de Raad ten overvloede nog vast dat met de "[t]oewijzing van een bewoner gehuisvest in het Tansitcentrum Caricole" van 21 juli 2022 ook verzoekers advocaat werd ingelicht dat verzoeker steeds telefonisch kan worden gecontacteerd en bezoek kan ontvangen van 8:00 uur tot 22:00 uur. Hij had, zo nodig, de vereiste documenten kunnen voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden alvorens de thans bestreden beslissing werd genomen.

Het is *in casu*, gezien voorgaande vaststellingen, *prima facie* geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoeker het reisdoel en de verblijfsvoorwaarden niet staft.

In de nota met opmerkingen voert verweerder terecht aan dat de motivering van de bestreden beslissing aantoont dat verzoekers reismotieven zeer onduidelijk en tegenstrijdig zijn. Uit de motieven blijkt, volgens verweerder, dat deze op gedegen wijze tot stand zijn gekomen en werd besloten dat verzoeker zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden niet kan staven.

De Raad kan bijgevolg alleen maar vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen tegemoet is gekomen aan de plicht van een zorgvuldige beoordeling.

Een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond. Een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM toont dit evenmin aan.

4.3.3.4. Een schending van het gezag van gewijsde kan *prima facie* niet worden vastgesteld. In de bestreden beslissing wordt immers niet meer verwezen naar de vragenlijst van 27 juli 2022. Uit de voorgaande bespreking blijkt ook dat verzoeker op 2 augustus 2022 een nieuwe vragenlijst in het Frans kon invullen en werd in de brief van eerste hoofdinspecteur van de federale politie M. Merckx van 2 augustus 2022 een verduidelijking gemaakt inzake het initiële politieverlag van 20 juli 2022. In zoverre verzoeker een onregelmatigheid in de kennisgeving aanvoert, merkt de Raad op dat deze niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Volstrekt ten overvloede wordt verwezen naar artikel 3 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Elke beslissing die, krachtens dit besluit, door de bevoegde gemachtigde van de Minister genomen wordt en die, krachtens de wettelijke of reglementaire bepalingen, door hem moet worden betekend kan, overeenkomstig artikel 62, § 3, van de wet van 15 december 1980, eveneens betekend worden door elk personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen, en door de andere overheden die in de genoemde paragraaf bedoeld worden.

4.3.3.5. Tot slot merkt de Raad op dat artikel 34 van de Verordening 810/2009 niet van toepassing is, gelet op de onontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de intrekking van een visum.

4.3.4. Het middel, waarvan de grieven geen andere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. VAN CAMP